

Kam sploh drvimo vpreženi v delo in nenehni tehnološki napredek?

V Slovenskem narodnem gledališču Nova Gorica je premierno zaživel avtorski projekt Sebastijana Horvata *V potu mojega obraza*

IVA KORŠIČ
NOVA GORICA

Veliki dvorani Slovenskega narodnega gledališča Nova Gorica so odrske luči v četrtek, 16. februarja 2026, zažarele na premieri svojevrstnega, doslej nikdar videnega gledališkega dela, avtorskega projekta z naslovom *V potu mojega obraza*. S skoraj nostalgичnim pogledom v preteklost in prav nič spodbudnim v prihodnost sta si ga zamislila režiser srednje generacije Sebastijan Horvat in dramaturg Milan Ramšak Marković (njuna asistentka je bila Lana Krmelj). Pred mnogo leti smo bili gledalci SSG deležni predstave brez besed *Ura*, ko nismo ničesar vedeli drug o drugem Petra Handkeja in koreodrame Zlatarja Freya Krvava svatba, ki je nastala v sodelovanju Slovenskega stalnega gledališča Trst in Koreodrame Ljubljana l. 2000. Česa takega, kar sta skovala Horvat in Marković s svojo zamisljo in "preroškim" občutkom, pa nismo videli še nikoli. Te posebni "dramski zgradbi" brez besed in brez dialogov v klasičnem gledališkem smislu, ki jo je Horvat z nekakšnim neologizmom poimenoval *koreografski esej*, avtorja gledalca povedeta skozi zgodovinski presek načina dela v različnih obdobjih, od začetka industrijske revolucije, v kateri je vse vrelo od produktivnosti in je prihodnost gradilo veliko ljudi, do dobe, ko so se pojavili računalniki, ki so polagoma izpodrivali delovno silo pa tudi krepko posegli med do

tedaj bolj tople in prijazne medčloveške odnose. Ti so se vidno zmeraj bolj rahljali in ljudje so se odtujili drug od drugega. Kljub tehnološkemu napredku je človek vseeno vprežen v delo in nima več časa zase. Avtor nas skozi to posebno popotovanje pripelje do neke apokaliptične vizije prihodnosti, v kateri bo narava pokazala vso svojo najmračnejšo plat. Krivdo za to pa nosi prav človek in njegovo brezvestno grabljenje po njenih zmeraj bolj izčrpanih neдрjih. Kaj bo tedaj s človekom? Bo neka višja sila kar pometla z njim, tako da ne bo od njega ostalo nič?

V delu, ki gledalca vabi h globokemu razmišljanju o sedanjem času in prihodnosti, nastopa kar 14 igralcev (skoraj cel novogoriški igralski ansambel), Ana Facchini, Lara Fortuna, Peter Harl, Gorazd Jakomini, Jure Kopušar, Miha Nemec, Medea Novak, Helena Peršuh, Maja Poljanec, Jakob Šfiligoj, Urška Taufer, Žiga Udir, Blaž Valič in Andrej Zalesjak (pa še Rok Cuznar, Filip Čebašek / Jan Svenšek, Brigita Gregorič, Miralem Hrnjica, Blaž Kovač, Gorazd Prinčič, Kaja Trkman), ki odigrajo vrsto različnih "nemih", gotovo ne v klasičnem smislu razpoznavnih vlog. A prav zaradi njihovih igralskih izraznih spretnosti in dobro naštudiranih koreografskih premikov, ki se ujemajo z nenehnimi gladko potekajočimi scenskimi menjavami, pa iz določeno obdobje odslkavajočih kostumov

(Belinda Radulović) gledalec z lahkoto prepozna različne like in razbira razvijanje prizorov. K splošnemu poteku igre pripomorejo tudi scenski elementi (scenograf Igor Vasilijev) in nešteti na prizorišču nakopičeni rekviziti, ki jih igralci in v samo igro vpeto tehnično gledališko osebje prinašajo in odnašajo z odra, kar pa sploh ne moti in ne zaustavlja hitrega ritma predstave, ki se začne na popolnoma golem, do kraja razprtem odru. Hitro se prelivajoči tok dogajanja sicer zahteva budnega, pozornega gledalca. Že v uvodnih taktih, ko gledamo izgrajevanje nekega jeklenega zidarskega ogrodka, nas predstava vpelje v naglo odrsko prehajanje iz prizora v prizor. Z nekakšnega zidarskega gradbišča in industrijskega prizorišča dogajanje preide v pisarniško okolje, med stene domačega doma nekaterih "dramskih" oseb in še drugim. Drzen odrski podvig brez teksta je bil gotovo velik izziv za igralce, ki so sicer svojevrstno nalogo mojstrsko opravili, saj so s svojo igro oziroma z iskanjem pravšnjih izraznih sredstev, tudi s povedno koreografijo (odlično delo koreografinje Lade Petrovski Ternovšek), izrazito "pripovedovali" življenjske izseke likov in kar je z njimi želel povedati režiser Horvat. Različne zgodbe, v katerih se avtorja dotakneta tudi socialnih razlik, se izrisujejo ob pomoči rekvizitov in scenskih elementov, ki nam pomagajo razbirati življenje nastopajočih figur in pri tem opazovati tudi, kako

so se s časom spreminjali (neenaki) odnosi med spoloma na delovnem mestu in v družinskem krogu. Zelo dobro je prikazan neusmiljeni tempo današnjega življenja, ko nas računalniki priklepajo k svojim ekranom, preko katerih vzpostavljamo tudi zmeraj bolj odtujene odnose, in nimamo več časa ne za prijateljsko druženje na delovnem mestu ne v družini. Vse se vrti v vrtočlavem ritmu, dokler nas bo vse skupaj pripeljalo do nekega prav nič rožnatega konca, na kar opozarjajo "oglušujoča" glasba (avtor Drago Ivanuša) in močni svetlobni efekti (Aleksandar Čavlek) pa tudi zvoki (oblikovalec zvoka Stojan Nemec). Ljudje stalno nekaj gradimo, podiramo in spet gradimo, postavljamo in razstavljamo, a kam gre vse to? Kam nas bo sle po nenehnem napredku pripeljala? In koliko časa ima še ta naš svet pred poslednjo katastrofo?

FOTO SNG NOVA GORICA/PETER UHAN